

NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org

#1136

22.12.2024 (135)

Utbildningen av ett ondskefullt geni

av Gerhard Lauck

Del 2

* * * * *

Min mors sida av familjen hade också sin beskärda del av historier.

Din farfarsfar hade först kommit till Amerika innan han tog med sig din farmors mor. Han tog med henne till en specialbutik för att smaka på en helt ny matsensation.

Han sa till henne: Blås på den, den är varm!

Det gjorde hon.

Alla i butiken skrattade. Sedan smakade hon på den, log och gav honom en örfil.

Det var glass.

* * * * *

Farmor ropade till farfar, som satt på verandan, att han skulle komma in och äta kvällsmat. Men han kom inte. Så hon skickade ut mig för att hämta honom. Jag såg honom sitta där och titta på tre vackra unga flickor som gick förbi. Jag berättade.

tade för mormor. Hon kom ut och drog honom i örat tillbaka in i huset... Jag antar att man aldrig är för gammal för att titta.

* * * * *

När din far visade sin dyra, splitternya pipa för en av mina farbröder missförstod han, trodde att det var en gåva och tackade honom så mycket. Din far hade inte hjärta att säga något. Flera år senare, när han hade dött, lämnade familjen, som visste vad som hade hänt, tillbaka pipan. De sa att han bara hade rökt den på söndagar.

Halva befolkningen i en liten stad i Wisconsin är släkt med min mamma. Min farfars far hade sex söner. Jag såg ett gammalt foto på dem och kan bekräfta att jag ser ut precis som min mammas pappa, Otto, som föddes i det gamla landet och fick sitt namn efter Otto Bismarck.

Min familj är tysk på båda sidor. Lauck och Hein på min fars sida. Preuss och Pahl på min mors sida. Familjen Lauck går tillbaka till hessiska officerare, bröder som tjänstgjorde i det amerikanska frihetskriget. Själva namnet "Lauck" går tillbaka till fornhögtyskan, som dog ut omkring 1050 e.Kr.

Många år senare berättade min mamma att två avlägsna släktingar till mig hade dött i 9/11. Jag hade inte träffat dem, men det hade hon.

Jag har sett fotografier av två andra dubbelgångare för mig. Dessutom hade en annan dubbelgångare bott i en barack med mig. Han var till och med lika lång som jag! Ibland blandade andra gäster ihop oss två. Jag lekte med tanken att anlita honom som lockfågel.

Fångst av djur

Mina favoritsysselsättningar var att fånga grodyngel, grodor och sköldpaddor, klättra i träd och utforska de intilliggande fälten och skogarna. Djur var - och är fortfarande (!) - min stora kärlek.

På helgerna brukade min far och jag gå och fånga sköldpaddor vid "graven". Eller så tog han en tupplur i bilen medan jag fångade grodor på egen hand.

En sommar körde bara vi två hundratals kilometer på den *stora ormjaktsexpeditionen*. Även om jag var besviken över att inte få några skallerormar, var jag nöjd med bytet: en fin hog-nosed snake, ett par blå racers och dussintals gräsormar.

När min mamma hittade en av dessa ormar, en liten babygrässnok, i sin säng förvisades de till naturen. Lyckligtvis kom hon på att min far var den skyldige.

Hans djävulska grimas och min skräckslagna blick när jag hörde om hennes upptäckt gjorde lösningen på "hur hamnade den där"-mysteriet alltför uppenbar. Dessutom, vilken pojke vid sina sinnens fulla bruk skulle riskera att förlora en perfekt orm genom ett sådant dumt stunt!

När vi till slut tog bort oljetanken till en gammal ugn från källaren (där den hade suttit under den gamla kolspisen) delade jag den på mitten på längden med en mejsel och slägga. Det var både tidskrävande och bullrigt (!), men i slutändan fick jag en sköldpaddstank av bra storlek.

Som pojke och även som tonåring älskade jag att bläddra i fälthandböcker om djur. Jag kunde till och med identifiera många underarter.

Föga förvånande har vår familj haft en mängd olika husdjur under årens lopp. Bland dem fanns grodor, paddor, grodyngel, fiskar, salamandrar, vattensalamandrar, fåglar, ekorrar, kaniner, tvättbjörnar, höns, katter och hundar.

Jag skulle behöva offra fler träd för att kunna lista alla arter, underarter och raser.

Våra garage har varit hem åt vildkatter, rävar och ugglor och dessutom åt fler katter än vad vissa städer häromkring har invånare.

Det räcker med att säga att jag alltid har älskat djur.

Jag var ett militaristiskt barn

Jag gillade att rita bilder av strider mellan stridsvagnar och flygplan. Instinktivt valde jag nationella insignier som inte skulle utgöra en "intressekonflikt". Jag ville inte förolämpa några släktingar. Även om de hade stridit på "fel sida".

Mina strider med små leksakssoldater av plast varade i timmar. Någon gång skrev jag ut djur, och i så fall var djuren alltid huvudpersoner och de mänskliga soldaterna var antagonister.

Jag byggde ett formidabelt fort komplett med underjordisk tunnel. Tunneln var till stor hjälp när det gällde att bli smutsig. Alla små pojkar vet ju att man inte kan ha roligt om man inte får smutsa ner sig ordentligt.

I stridsträningen ingick användning av handgjorda träsvärd och sköldar. Jag kunde rutinmässigt ta mig an tre barn samtidigt och vinna.

Jag blev också en spirande *militarist*!

En barnbok om berömda slag i världshistorien gjorde ett starkt intryck på mig. Militärhistoria blev ett av mina stora intressen vid sidan av djur.

Min far köpte en version av en amerikansk arméuniform i barnstorlek till mig. Jag lät mina föräldrar skriva in mitt namn och "graden" "kapten". När den var utsliten fick jag en ny. Vid det laget var jag redan "general". Naturligtvis gillade jag att bära den när jag "lekte armé".

"Fienden" hade gett mig smeknamnet "General Doolittle". Tydligt kände de inte till sin historia och tyckte helt enkelt att namnet var roligt.

Dessa arméer bestod inte av "vänner" som helt enkelt delade upp sig i "lag" för att "spela ett spel". Vi såg oss själva som "soldater" som "utkämpade ett krig" mot "fienden" över omtvistat territorium.

Vår strid bestod i att bombardera motståndararmén med jordklumpar. Denna begränsade krigsföring resulterade i lite smärta, men inga allvarliga skador.

Att kasta sten var däremot något man såg ner på. Det kunde liknas vid ett brott mot Genèvekonventionen.

Vi hade aldrig någon avsikt eller önskan att tillfoga "fienden" allvarliga skador! Dessa "arméer" var varken "gäng" eller "team". De var något mittemellan.

Jag anar mycket mer än bara ett spel i dessa barns arméer, nämligen sociologiska, kanske till och med antropologiska förgreningar.

Som veteran från många strider hade jag utvecklat en viss skicklighet i att undvika dessa projektiler. Tyvärr var jag en dålig prickskytt.

Striden slutade vanligtvis med en strålände seger. Jag gick rakt på fienden och uthärdade smärtan av att träffas av en full salva. De skulle fly i skräck.

Särskilt en kampanj är ett bra exempel på vår mentalitet.

En dag upptäckte vi en märklig träflotte som flöt omkring i en liten damm i det "ingenmansland" som ofta fungerade som vårt slagfält. Uppenbarligen ett fientligt intrång! Vi staplade stenar på den för att få den att sjunka. Sedan slog vi sönder flaskor på stenarna så att det krossade glaset skulle göra det svårare för fienden att bärga sitt fartyg.

Några dagar senare upptäckte vi att en fiendepatroll försökte bärga den. Vi anföll och de flydde. Förutom en stackars djävul. Han hade klättrat upp i ett träd som hängde över dammen. Nu höll han sig fast i en gren med ena handen medan han med den andra kämpade med svärd mot en av mina män. Jag var imponerad av den fientlige soldatens mod.

Vad skall vi nu göra? Situationen såg farlig ut. Ingen ville att någon på någondera sidan skulle bli allvarligt skadad. Men att utlysa vapenvila, till och med mitt under en hetsig strid, var något helt nytt.

Jag beordrade mina män att dra sig tillbaka. Fiendens befälhavare förstod vad jag gjorde och varför, så han försökte inte dra fördel av vår ridderlighet. Istället ropade han till sin soldat att springa genom den lucka som jag avsiktligt hade låtit bildas. Han förstod och gjorde det.

När en tid hade gått råkade jag stöta på den modige före detta fienden under fredliga omständigheter. Vi blev vänner.

Första gången han tog med mig till sitt hus för att leka stannade han framför entrén, vände sig mot mig och sa: "Säg inte till min mamma att du är protestant. Hon säger att alla protestanter är svin och låter mig inte leka med dig." Flera år senare fick jag veta att hans mammas egen religiösa grupp, katolikerna, betraktades som en "minoritet" på nationell nivå. I det området var den inte det.

Min far tog med sina söner på camping, fiske och kanotpaddling. När vi var tillräckligt gamla lärde han oss också hur man hanterar skjutvapen och tog med oss på jakt.

När han först började visa oss pojkar hur man använder en pistol blev min mamma mycket orolig. Hennes far sa till henne: *Var inte orolig! Han kommer att lära dem på rätt sätt!*

Min träning gick till på följande sätt.

Första året jag jagade hade jag ett hagelgevär *utan slutstycke*. Bara för att lära mig hur man är säker när man korsar stängsel och liknande.

Det *andra året* fick jag bulten. Men ingen hylsa! Varje gång jag ville skjuta var jag tvungen att be min far om en hylsa.

Det *tredje året* hade jag både bultar och hylsor.

Naturligtvis var både min hagelbössa och mitt gevär enkelskottsvapen. De kostade 20 respektive 30 dollar. Nya, inte använda.

Senare bytte vi vapen. När han lät förlänga kolven tog han inte hänsyn till vinterkläderna. Han föredrog också den lägre vikten på min enkelpipiga. Jag gillade det faktum att dubbelpipan hade mindre rekyl.

Många år senare bad en vän, en före detta polisman, att få se min nya revolver. Jag tog fram revolvern ur lådan, öppnade cylindern, tog ut kulorna, lade tillbaka kulorna i lådan, vände på revolvern så att den inte pekade mot någon och höll den sedan platt i handflatan med cylindern fortfarande öppen och erbjöd den till honom. - Detta imponerade på honom.

Här är en varnande historia: Trots alla sina säkerhetsåtgärder var min far nära att skjuta huvudet av sig en gång när hans hagelgevär avlossades och sköt ett hål genom biltaket! Han påpekade detta för mig som en påminnelse om hur farliga vapen är. Och hur viktigt det är att alltid vara extra, extra, extra försiktig!

"Manfolket" reste upprepade gånger hela vägen till Kanada för tre veckors kanotturer. Vi var så långt ute att det inte fanns några vägar eller andra tecken på civilisation. Vi var tvungna att paddla kanoten över en sjö, "porta" över en grusväg till nästa sjö och upprepa proceduren.

Följande berättelser kommer alla från dessa kanotfärder i Kanada.

På en resa innan jag började följa med fick en av mina bröder ett sår på tån. Besättningen, som bestod av andra vuxna vänner till familjen, hade inte tid att ta med honom tillbaka till civilisationen. Så de söp honom full med whisky, sterilise-

rade en bajonett i elden, lät tre fullvuxna män sitta på hans bröst ... och sedan skar min far av en del av hans tå med bajonetten.

Min far var den officiella läkaren. Han sa att hans egen far alltid följde samma två steg när han behandlade en mindre skada. Först frågade han vad som hade hänt. Sedan lade han tuggtobak på såret. Med en sådan utbildning är jag förvånad över att han inte blev en berömd kirurg i stället för ingenjör!

De svär på att han ändå lyckades lyfta upp sin kropp 15 cm från marken. Och att människor tre mil bort på andra sidan sjön senare hävdade att de kunde höra hans skrik.

Jag är glad att jag inte var med på just den här resan. Jag ansågs fortfarande vara för ung för att följa med på de första resorna.

* * * * *

Vi hade upptäckt en övergiven skogvaktarstuga komplett med vedspis i gjutjärn och ett utedass. Detta blev vårt basläger.

Min far hade gjort en överenskommelse med sina söner: *Jag köper allt ni vill äta, men DU måste bära det!* - Vi slet ut våra ryggar, men vi åt som kungar.

Vid portage bar min bror en kanot och dessutom en ryggsäck. Han tyckte att han var en ganska tuff kille.

Sedan hörde han fotsteg som närmade sig snabbt bakifrån.

Det han sedan såg förvånade och imponerade på honom.

Någon sköt förbi honom. Han sprang. Han bar på en kanot och två ryggsäckar: en på bröstet och en på ryggen...

Det var en kvinna!

När han pratade med henne vid slutet av portagen fick han veta att hon var en professionell dansare.

Jag hade en liknande upplevelse flera år senare. Jag var en ung man som utförde tungt arbete. Min föregångare hade varit 65 år gammal.

* * * * *

Sluta klaga på de förbannade myggorna! Jag känner inte att någon sticker mig. Du hittar bara på det, för du vill inte bära kanoten längre!

Det var vad min irriterade far skällde på en av mina bröder.

Men när det var hans tur att bära kanoten fick han veta sanningen.

Myggorna hade svärmat under kanoten. De attackerade skoningslöst den stackars djävulen som bar den. Han hade händerna fulla och kunde inte slå dem.

* * * * *

När jag fortfarande var pojke funderade jag på att skriva dagbok. Men jag bestämde mig för att inte göra det. Jag tänkte att de mest intressanta sakerna i mitt liv *redan* hade hänt.

Det betyder inte att jag inte tänkte på framtiden. Jag gjorde en överenskommelse med min far. När jag var tillräckligt gammal skulle vi flytta till den kanadensiska vildmarken och bli fångstmän. Eftersom han var ingenjör skulle han berätta för mig hur jag skulle bygga vår timmerstuga. Jag skulle betala honom med whiskey och cigarrer.

* * * * *

En dag använde sig regeringen av expropriationsrätten för att köpa en del av vår mark billigt för en motorväg. När bulldozrarna började skövla vår fruktträdgård tog jag min pilbåge och sprang mot dörren. Jag hade för avsikt att försvara mitt hem! Mina föräldrar stoppade mig. De var tvungna att låsa in mig i mitt rum.

Till slut hade vi en motorväg som gick genom vår trädgård. Saker och ting var inte sig lika efter det. Jag tänkte inte på det då, men jag är säker på att detta kraftigt minskade vårt hems andrahandsvärde.

Sedan bytte min pappa karriär och vi flyttade.

Före tonåren och tonåren

Jag växte upp (resten av vägen) i väst. Det är här jag har tillbringat halva mitt liv.

Jag kunde klappa en häst på grannens ranch genom att gå till kanten av min trädgård och sträcka mig över staketet. Som alla unga cowboys tillbringade jag mycket tid utomhus. Men jag gillade också att läsa *böcker*.

Min familj var stor. Men det sammanlagda antalet examina som dess medlemmar hade var ännu större. När jag fortfarande gick i grundskolan började min far lära mig några mycket grundläggande matematiska begrepp.

Min far blandade ofta ihop sina barn. Han kallade dem för fel namn. Detta irriterade alltid min mor. Han hävdade dock att det var hennes fel. Hon hade ju trots allt insisterat på att ge dem namn. Han hade bara velat ge dem nummer. Som den berömde detektiven Charlie Chan.

Dessutom döptes pojkar ofta efter farbröder i min familj. När min farfar begravdes knuffade min pappa till sin bror och pekade på en närliggande, men mycket

gammal, gravsten. Den hade samma namn som de tre bröderna! Hans namn stod högst upp. Från och med då skulle han berätta för dem: Kom *ihåg att jag är den översta mannen på gravstenen!*

Men få inte fel intryck! Min familj var väldigt "folklig". Om du hade träffat min far hade du snarare trott att han var en *ranchägare* än en *högskoleprofessor*. Han kom lika bra överens med vaktmästaren som med de andra professorerna. Kanske till och med bättre!

Många år senare köpte FW ett gevär av den här vaktmästaren. Han hade tillverkat geväret själv och till och med gett det ett namn: "Gammalt kött på bordet". Min far gick till en skjutbana för att testa gevärets precision. Han avfyrade tre skott mot ett mål på drygt 100 meters avstånd. De var grupperade så nära varandra att man kunde *täcka alla tre kulhålén samtidigt med en 25-centare!* - Naturligtvis väntade han tio minuter mellan skotten för att ge pipan tid att svalna.

Jag lärde mig schack när jag fortfarande var en pojke. Jag skulle inte ens försöka sätta motståndaren matt förrän jag hade gjort två saker. Först, tagit varenda en av hans pjäser. För det andra använde jag mina kvarvarande bönder för att få tillbaka min drottning och båda sloten. Uppenbarligen var detta överdåd både grundligt och ineffektivt.

En av mina bröder förbluffade alla genom att besegra en mycket skicklig schackspelare inom fem minuter. Han använde sin blixtsnabba favoritattack med drottningen. Hans motståndare var för upptagen med att genomföra en komplicerad plan för att märka det.

I högstadiet spelade jag mycket schack. Nästan alltid med studenter och professorer. I allmänhet vann jag två av tre partier. Jag slog min far de tre sista partierna vi spelade. Sedan tappade jag intresset för schack. Det var för statiskt. Riktigt bra spelare var tvungna att memorera gamla drag från schackböcker. Det var inget för mig.

Min far skrattade sist. Han tog in ett bokstavligt schackgeni för att piska mig ordentligt. Vid den tiden var jag också sjuk som en hund med en leverinfektion. I flera månader levde jag på te, rostat bröd utan smör och ägg. Det tog mig månader att bli helt återställd. Så mycket för en *rättvis kamp!*

Efteråt förklarade han för mig att det finns tre nivåer av schackspelare.

Den *första* nivån spelare, som honom, har *ingen strategi*.

En spelare på *andra* nivån, som jag, har bara *en strategi*.

Den *tredje* nivåns spelare, schackgeniet, har *flera strategier*. Han omvärderar hela situationen efter varje enskilt drag. Sedan väljer han den bästa strategin. (Om en spelare på nivå två försöker göra detta blir resultatet vanligtvis kaos).

Under en tid spelade familjen fortfarande kort. Men lokalbefolkningen kände inte till våra spel från den gamla världen, så vi hade ingen annan att spela med.

Min far anmälde oss alla till en dansklass. Vi lärde oss foxtrot och vals. Detta var inte användbart för oss unga människor. (Vi hade redan lärt oss squaredance i grundskolan).

Tonårstiden var förmodligen varken svårare eller lättare för mig än för någon annan. Men den var annorlunda. Det fanns inget "tonårssuppror". Min familj och mina etniska band gjorde mig immun mot "gruppsyck". Jag var en outsider. Mina normer var helt enkelt annorlunda.

Min far sa en gång till mig: *Varken din farfar eller jag hade särskilt höga tankar om vår egen [respektive] generation. Du är likadan.* - Detta var varken förakt eller arrogans...Flera år senare hörde jag en rysk aristokrat i exil säga ungefär samma sak.

Istället för att säga: *Om de andra barnen hoppade från en klippa, skulle du göra samma sak!*, skulle mina föräldrar säga: *En bra tysk hoppar inte från en klippa!* - Detta var mycket effektivt!

Jag hade redan lärt mig att inte visa svaghet eller smärta. Detta uppmuntrade bara plågoandarna. Medan jag fortfarande gick i gymnasiet tog jag detta ett steg längre. Jag genomförde två experiment inom psykologi.

I det första experimentet håller jag en motståndare på gränsen mellan att slå mig och backa undan. Jag upprätthöll denna balans genom att växla mellan provocerande och försonande kommentarer.

I det andra experimentet låtsades jag att jag trodde att han egentligen bara var vänligt retande. Till en början förvirrade detta motståndaren. Sedan gjorde det honom irriterad när han försökte förklara sin faktiska negativa avsikt. Slutligen insåg han att jag lekte med honom. Istället för att han blev arg på mig, blev jag arg på honom. Detta gjorde honom arg. Jag hade kastat tillbaka attacken på angriparen utan att använda vare sig våld eller negativt språk. Detta glädde mig av praktiska, etiska och till och med estetiska skäl.

Jag gillade min journalistkurs i high school. För det första var läraren söt. För det andra gillade jag att skriva.

En gång bjöd jag upp en lärarstudent till dans. Det var inte en kinky sexgrej. Jag relaterade helt enkelt mer till människor i hennes ålder (och äldre) än till min egen åldersgrupp. Dessutom var hon vacker och hennes ben såg bra ut i en minikjol.

Flera år senare träffade jag en ung kvinna som hade gjort något liknande. Fast i hennes fall var det en kinky sexgrej. Jag antar att detta bara visar att flickor mognar snabbare än pojkar. Och är skickligare på att få det de vill ha.

Jag upptäckte en professionell undersökning som utformats för att mäta politiska och sociala åsikter. Hela klassen gjorde den och jag ägnade en jättemassa tid åt tabellering och analys.

Det intressanta med denna undersökning var att den inte var endimensionell,

dvs. en *linje*. Den var tvådimensionell, dvs. ett *plan*. *Det fanns en x"-axel och en y"-axel!* Koordinaterna för traditionella ideologier visades. Konservativa och kommunister var långt ifrån varandra på "x"-axeln, men nära varandra på "y"-axeln. Liberaler och fascister var långt ifrån varandra på "y"-axeln, men nära varandra på "x"-axeln.

Detta illustrerar de ibland märkliga likheterna mellan annars radikalt olika ideologier. (Mina egna koordinater var långt ifrån någon annans.)

Utöver detta observerade jag senare i en etikkurs på college att två personer kan ge samma svar av två helt olika anledningar. Att klumpa ihop dem i samma kategori skulle vara extremt felaktigt.

Här är ett exempel.

Min etikprofessor på universitetet berättade om sitt eget etiska dilemma för klassen.

Under de sista dagarna av andra världskriget var jag en gänglig ung löjtnant. Min hjälm var för stor för mitt huvud. Jag fick i uppdrag att ta en jeep över till de tyska linjerna och förhandla om deras kapitulation. Jag tog med mig några män.

När min jeep nådde de tyska linjerna med en vit vapenviloflagga gav SS-männen mig en smart salut. En bit bort på vägen mötte vi lastbilar som kördes av tyska soldater. I lastbilarnas bakluckor fanns något som såg ut som koncentrationslägerfångar.

Precis när vi var utom synhåll hörde vi kulspruteeld. Vi tänkte att det förmodligen var tyskarna som dödade fångarna. Vi funderade på om vi skulle vända om och försöka hjälpa dem.

Jag bestämde mig för att inte göra det. Jag tänkte att de få av oss i jeepen förmodligen inte kunde rädda dem ändå. Men om vårt uppdrag att ordna kapitulationen inte utfördes skulle striderna kanske återupptas och många fler människor skulle dödas.

Gjorde jag det rätta?

När jag träffade honom i korridoren efter lektionen tröstade jag honom: *Jag tycker att du gjorde rätt. Det hade varit synd om fler SS-män hade blivit skadade!*

Han såg förbryllad ut ett ögonblick. Sedan log han. Kanske gick det upp för honom vem som hade sagt detta till honom.

High school tråkade ut mig. Jag försökte alltid göra klart mina läxor i studiehallen. På så sätt hade jag mer tid att läsa böcker på högskolenivå på kvällen. Mestadels filosofi, historia och lite politik. Hedersbetygelsen var självklar.

Tack vare sommarkurserna kunde jag hoppa över mitt sista år.

Jag läste en terminskurs på tre dagar, gjorde provet den fjärde dagen och fick "A".

När jag fortfarande gick i high school läste jag en collegekurs om hur man spelar på aktiemarknaden. Jag gjorde det också. Första året var jag uppmärksam och tjänade pengar. Andra året lyssnade jag bara på min aktiemäklare och förlorade allt. Jag fick i alla fall imponera på studenterna.

Jag tillbringade en sommar med min pappa, när han arbetade med NASA på rymdfärjan. Vi bodde i ett lägenhetskomples alldeles intill universitetet. Jag gillade att hänga runt poolen. Jag spelade schack och tittade på de vackra unga bikiniklädda tjejerna. Ibland spelade de schack med mig. Men de brukade "fuska". Nämligen böja sig över schackbrädet för att försöka distrahera mig med sin urringning. Detta var till *hälften framgångsrikt*. Ja, jag tittade. Nej, jag lät dem inte vinna.

Att bli nominerad till en av USA:s militärakademier var en fjäder i hatten för mig. Men ärligt talat misstänker jag att det till stor del berodde på familjekontakter och att Vietnamkriget var impopulärt. Mina föräldrar var vid förnamn med kongressledamöter, senatorer och guvernörer, som ibland tittade förbi vårt hus.

När jag kom in på hans kontor tog militärläkaren som skulle undersöka mig i samband med min nominering till USA:s militärakademi en titt på mig och sa: *Du kommer från en militärfamilj, eller hur?* - Jag visste inte riktigt vad jag skulle svara. Å ena sidan, ja, det har funnits många soldater i min familj. Å andra sidan var de flesta av dem några generationer tillbaka ... Dessutom är min familj mycket "demokratisk" i den meningen att vi ofta har släktingar som slåss på *båda sidor* i ett krig!

Även om jag hade olika intressen var det inget som tilltalade mig som *karriär*. Jag gick på det statliga universitetet i två år för att betraktas som "utbildad" enligt europeisk standard. Men istället för att ta en examen läste jag bara de kurser jag gillade eller ansåg vara användbara. Och där ingick inte företagsekonomi.

Jag hade tillräckligt med poäng i mitt huvudämne främmande språk för en kandidatexamen, men skulle ha behövt läsa ytterligare två år av "ingenting-kurser" för att få en. Jag såg ingen mening med det. De kurser jag gillade var filosofi och kreativt skrivande.

Det bästa med college var förstås att hängla med min flickvän.

På den tiden var det faktiskt möjligt, och inte ovanligt, för en student att arbeta sig igenom college *utan* lån eller bidrag! Detta är vad jag gjorde.

Jag tycker synd om dagens studenter!

NSDAP / AO är världens största leverantör av nationalsocialistiska propaganda!

**Tryckta och online tidskrifter på många språk
Hundratals böcker på över ett dussin språk
Över 300 webbsidor på dussintals språk**

